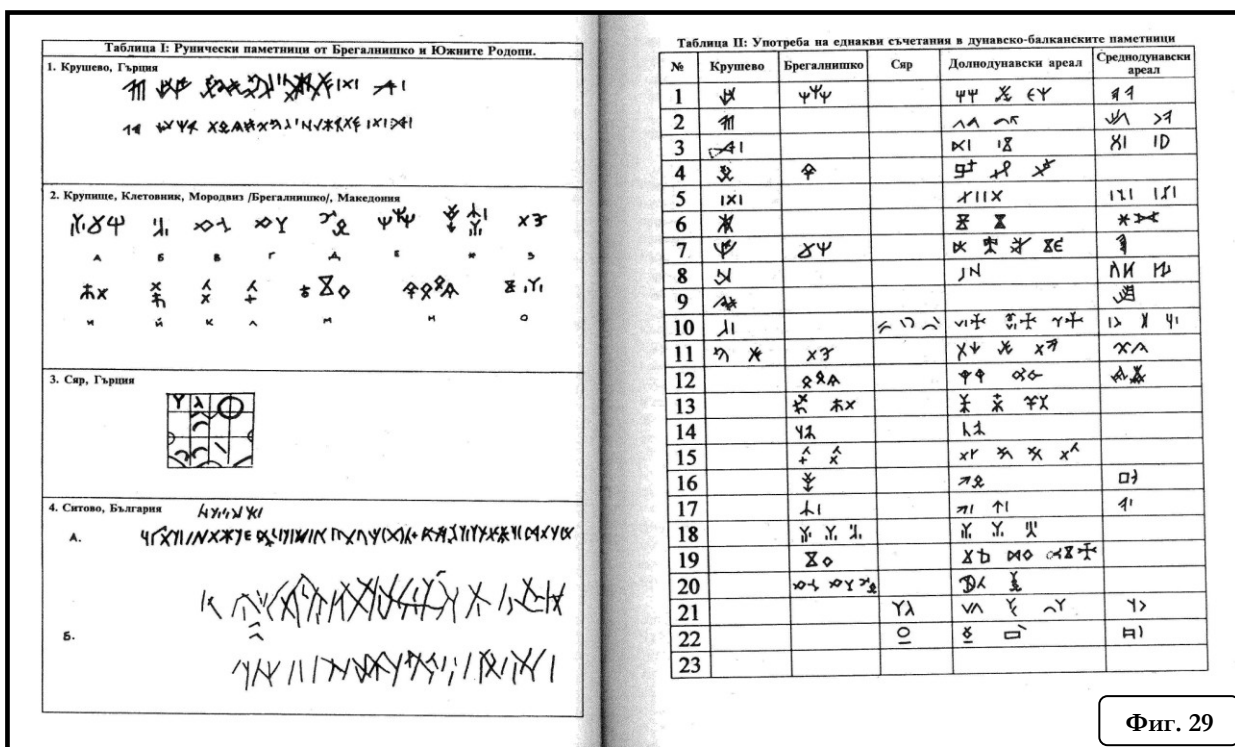
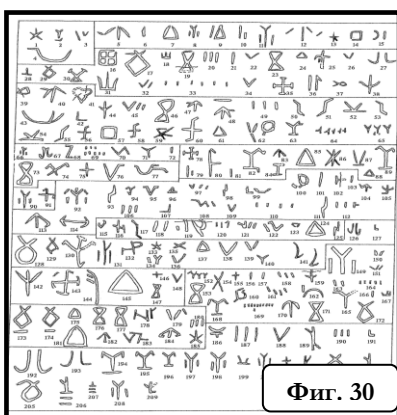

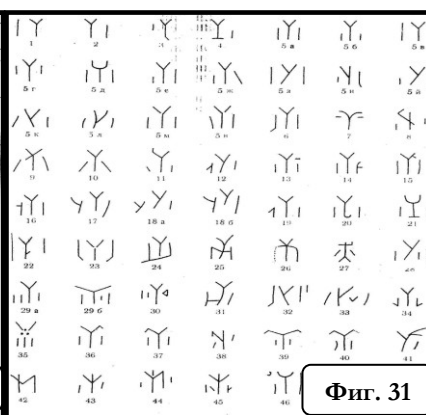
Знакът на прабългарския род Дуло е предмет на засилен научен интерес от доста дълго време насам. Именно поради това днес вече са налице немалък брой по-общии или по-частни, дори и индивидуално-специални проучвания върху него, при което не само са открити немалко неизвестни до тогава негови употреби, но са и установени и описани и редица нови негови черти и особености [вж. напр. Атанасов 1993, 163-171; Венелинова 2005, 152-158, Фиг. 29; Димитров 1993, 69-78, Фиг. 30; Дончева-Петкова 1980, 160-163, Фиг. 31-32; Йорданов 2005, 243-247, Фиг. 33; Рашев 2008, 25-31, Фиг. 34-35].

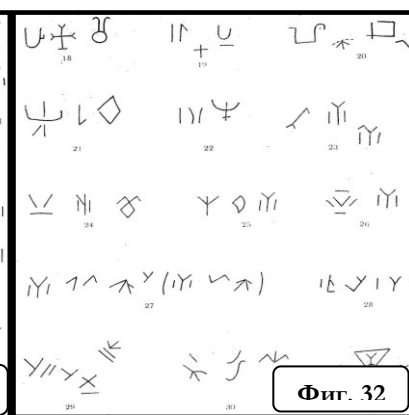
Фиг. 29

Фиг. 30

Фиг. 31

Фиг. 32

Въпреки това, за преголямо съжаление обаче и като резултат от предимно емпирико-позитивисткия подход и метод на изследване в българската медиевистика, все още не може да се каже, че знакът на династичния прабългарски род Дуло получава във и чрез всички тях своето достатъчно адекватно-пълно и възможно най-подробно-задълбочено научно описание и представяне, особено в аспекта на своята най-обща същност и функция. Характерното за този

подход и метод е това, че се отдава предпочитание на откриването и трупането на фактология за сметка на нейната научна класификация и теоретико-методологична интерпретация.

Неотчитането на конкретната функция на Ипсилона във всички случаи води до погрешно тълкуване на археологичния обект и до лансирането на изпразнени от всякакво съдържание тези. Така например, на основата и по повод на оловен печат с Кръст и Ипсилон (Фиг. 36) Р. Рашев [1998] стига в края на краищата до съдържателно кухото и нищо неозначаващо твърдение, че „кръстът е заменен със знак“ (???) [102].

Всъщност повече от очевидно е, че притежателят на печата на име Евтимий е сложил Ипсилона на обратната страна на печата си, за да удостовери и покаже принадлежността си към царския род Дуло, т.е. в случая става дума за втората от горепосочените три главни функции на всяка тамга. А надписът на лицевата страна на печата е на гръцки език: *† Κύριε Βοήθει τῷ σῶ δούλῳ Εὐφρήμιῳ* [98]. И независимо от голямата условност, произтичаща от това, че в лицето на нарсиц δούλοζ „раб“ в гръцкия език има частичен омоним на генм Дуло, а така също и от съществуващата практика при изработването на печати това съществително име да се поставя като препозитивно приложено определение на съответното собствено име, то изобщо не изглежда лишено от каквито и да е основания и предположението, че собственикът на печата по своеобразен начин допълнително отбелязва принадлежността си към рода Дуло и посредством тази гръцка дума.

